

Yes I Can

Een kerstoverweging, geschreven door Mieke Kleinleugenmors (journalist en ondernemer van De Blijmaakfabriek).

Tijdens mijn bezoek aan KidsCare in Kenia werd het startschot gegeven voor het project Yes I Can. Dat project is bedoeld voor kinderen met een verstandelijke beperking. In de hele regio is er tot nog toe geen enkele organisatie die hulp biedt aan (de verzorgers van) deze kinderen. De kinderen leven verborgen in lemen huisjes. Armoede en schaamte zorgen ervoor dat zelfs hoop op een beter leven bij hen ontbreekt. Voorafgaand aan het programma is er in de greenroom een warming-up voor het team van sociaal werkers. Doelstelling is aan maar liefst 75 kinderen met een verstandelijke beperking een langdurig begeleidingstraject aan te bieden.

Om 9 uur is de inloop gepland. Dat is mooi bedacht, maar de Kenianen werken met een eigen tijdschema, zo blijkt. Niet de klok is van belang voor hun dagindeling. De zon die opkomt en weer ondergaat, bepaalt hun tijdschema. Als wij om 7 uur 's morgens naar de ontbijtzaal lopen, wacht ons dan ook een grote verrassing. De eerste moeders met een kind op de rug staan al voor de poort. En dan te bedenken dat ze minimaal een uur en vaker veel langer onderweg geweest moeten zijn. Lopend en een stuk met de matatu (letterlijk een volksbusje) of achterop een motor.

De KidsCare sociaal werkers hebben elk in hun eigen werkgebied families in de doelgroep op de hoogte gebracht van het project en hen aangespoord zich te gaan aanmelden. De stroom van vooral moeders gaat gestaag door. Tot zeker een uur of elf. Te vroeg of te laat is hier niet aan de orde.

Bij aankomst is er een warm welkom van het ontvangstcomité, dat alle families registreert. Daarna komen de kinderen bij van de lange reis met een bekertje pap. De plastic stoelen in de conferentiehhal raken steeds meer bezet. De ruimte biedt een kleurrijke aanblik. Vooral de moeders showen de prachtigste kleuren. Zeer uitbundig. Kleuren die met elkaar vloeken kennen ze in Kenia niet. In totaal zijn er 56 kinderen naar het KidsCare Centrum gekomen.

Sociaal werker Emmanuel is graag bereid mij bij een aantal families te introduceren. Ik heb hem hard nodig want mijn Swahili beperkt zich tot wat aardige kreten als Jambo (goede dag), Karibu (welkom) en Asante sana (bedankt), maar daarmee voer je geen écht gesprek:

Ali Mwanasiti heeft haar 7-jarige dochter op schoot, Halina Twana. Communiceren is lastig, vertelt ze. Het meisje praat niet, als gevolg van een hersenstoornis. Ali Mwanasiti wil zó graag haar problemen delen en op zoek gaan naar oplossingen. Ze heeft thuis nog twee kinderen en die doen het goed. Ze gaan naar school en helpen haar ook met de zorg voor Halina. Ali hoopt dat ze stapje voor stapje met de juiste begeleiding van KidsCare haar dochter iets meer vreugde in het leven kan geven.

Met dezelfde hoop is ook Regina Paul naar het KidsCare Centrum gekomen. Haar dochter Isa Habibu (4) kan niet staan, bij haar is er sprake van een combinatie van een lichamelijke en verstandelijke beperking. De primitieve omstandigheden in de lemen huisjes en het ontbreken van de juiste medische begeleiding laten hun sporen na. Daar komt nog bij dat het leef- en voedingspatroon van de aanstaande moeder niet bepaald optimaal is voor het gezond doen groeien van het ongeboren kindje. Veel vrouwen bevallen overigens, bij gebrek aan geld, in hun eigen huisje. Een matras op de grond is daar dan meestal het kraambed. Zo is er een combinatie van risicovolle factoren die de zwangerschappen hier omgeven. Een gezonde baby is altijd al een wonder en dat geldt des te meer in dit arme plattelandsgebied.

Omdat de moeder van Riziki Kasim (9) werkt, heeft haar oma Kamni Mwangangi haar naar het KidsCare Centrum gebracht. Ook Riziki kan niet praten. En dat is niet omdat ze doof is, maar vanwege 'braindamage', zegt oma. Alweer een hersenbeschadiging. Oma weet niet precies wat ze kan verwachten van KidsCare, maar ze is al blij dat ze haar grootste zorg kan delen: Wat zou er met Riziki gebeuren als oma en haar moeder niet meer voor haar kunnen zorgen?

En dan is er een vader die ik de hand mag drukken: Nyiro Kibao. Ogenschijnlijk is er niets mis met zijn vriendelijk lachende zoon Nyanje (6). Maar hij kan niet praten. De ouders weten niet of er verder iets met hem aan de hand is. Papa Nyiro en zijn vrouw Asha zijn hoopvol gestemd. Hartenwens is speciaal onderwijs voor Nyanje. Daar heeft vader over gehoord, maar hij heeft geen idee hoe dat in zijn werk gaat en wat erbij komt kijken. Dat hoopt hij van KidsCare te horen.

Bijna in alle contacten klinkt de term hersenbeschadiging door. Duidelijk wordt dat zowel bij de zwangerschap als bij de bevalling vaak 'iets' misgaat. Uiteraard lopen de oorzaken uiteen. Maar in een gebied, waar aan alles een tekort is (water, voedsel, hygiëne, kleding, medische zorg) is armoede een factor van groot belang.

Het valt me op dat de mensen zonder enige gêne hun kinderen met hun beperking voorstellen. Immers, heel vaak worden ze weggestopt. Vandaag mogen ze er allemaal zijn. Hun ouders hebben ze naar het KidsCare Centrum gebracht in de hoop op hulp die ertoe doet. Dat ze daarvoor eerst lange toespraken moeten aanhoren van diverse officiële woordvoerders laten ze gewoon gebeuren. Kenianen zijn gewend te moeten wachten en geduld te moeten hebben.

De ouders zijn vooral blij dat er eindelijk erkenning is voor hun problematiek; ze zijn blij te horen dat ze zich na afloop mogen inschrijven voor een nader kennismakingsgesprek en een uitgebreid onderzoek van hun kind. KidsCare wil met het project Yes I Can aan hun hulpvraag tegemoetkomen. Op voorwaarde dat de ouders gemotiveerd zijn mee te werken en ook bereid zijn inspanningen te leveren. Alleen door samen te werken kan er sprake zijn van een doorbraak voor de kinderen waar het allemaal om draait. Die verdienen een toekomst waarin niet langer uitzichtloosheid domineert. Die hebben recht op een leven waarin zich sprankeltjes hoop aftekenen.

De grote belangstelling van de ouders voor het nieuwe KidsCare-project Yes I Can is veelzeggend; ze zijn blij met de aandacht voor hun problemen. De zeer betrokken sociaal werkers van KidsCare zijn bereid die te geven en zo is tijdens de bijeenkomst voelbaar dat er een nieuwe energie ontstaat. Ouders worden zich ervan bewust dat er samen veel mogelijk is, ook voor deze kinderen.

Dat hoopvolle perspectief zie ik weerspiegeld in de ogen van de ouders. Zo krijgt het gezegde 'Hoop doet leven' hier voor mij een echte betekenis. Terug in Nederland waar de omstandigheden zo wezenlijk anders zijn, voel ik me rijk deze belevenis te hebben mogen meemaken. In één woord: hartverwarmend! In deze kerstmaand denk ik er veelvuldig aan terug en ik kan niet anders zeggen: Yes I Can verdient onze support!

Meer info: www.kidscarekenia.nl

Stichting KidsCare Kenia, Bank: NL21 INGB0005921007

Namens het bestuur van KidsCare wensen Lisette en Gerard Geenen jullie:

Fijne feestdagen en een gezond nieuw jaar!